

Edwin García

Neix a Bogotà (Colòmbia) i comença els seus estudis a la Pontifícia Universitat Javeriana, on el 2004 obté el grau superior de guitarra clàssica. El 2011 rep el grau superior en interpretació d'instruments històrics de corda polsada a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) amb Xavier Díaz Latorre i Mónica Pustilnik, i posteriorment el grau de màster en interpretació de música antiga i musicologia a la Universitat Autònoma de Barcelona (2015).

Ha col·laborat amb agrupacions com Los músicos de Su Alteza, l'Orfeó Català, la Compañía Nacional de Teatro Clásico de Madrid, l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu, La Dispersione, l'Orquestra Simfònica del Vallès, el Cor de cambra Francesc Valls de la catedral de Barcelona, Música Ficta, Vespres d'Anardi, Xuriach, la Boz Galana, l'Arcàdia, Les Talens Lyriques, entre d'altres.

En l'actualitat desenvolupa un treball d'interpretació i investigació sobre la música sense notació musical dels segles XVII i XVIII a la Península Ibèrica, i és fundador i director de l'agrupació La Sonorosa.

ESPURNES

19 MAIG 2019
17H

EN CONCERT

Diferencias diferentes

ESGLÉSIA DE LA
PURÍSSIMA CONCEPCIÓ
DE PUJALT

Edwin García

ESPURNES
BARROQUES

MÚSICA I
PATRIMONI
AL TERRITORI
BARROC

Organitzat per:
Associació Espurnes Barroques i Territori Barroc

Amb la col·laboració de:
Bisbat de Solsona i Bisbat de Vic
Celler Solergibert

ESPURNESBARROQUES.CAT

Diputació
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Lleida

Programa

*Jácara**
*Paradetas**

Antonio Carbonchi (c. 1600 - ?)
Chacona
Pasacalle por la E

*Españoleta**
*Fandango**

*Preludio por la O**
*Pasacalle por la D**

Santiago de Murcia (1673 - 1739)
Los imposibles
Zarambeques

*Folia**
*Canarios**

*Peces creades a partir d'improvisacions i glosses pròpies.

Duració aproximada de la primera part: 45'

Pausa: 15'

Duració aproximada de la segona part: 40'

Notes al programa

Quasi seguint aquell proverbi que diu que “cal anar amb compte que els arbres no ens deixin veure el bosc”, cal anar amb compte de no confondre notació musical i música. Entre altres coses perquè, tradicionalment, la notació ha estat sempre posterior (i inferior) a la música, de la mateixa manera que l'escriptura ha estat posterior a la parla. Però la peculiaritat de la notació musical occidental, que és diastemàtica (és a dir, que distribueix les alçades segons un sistema de proporcions pautat amb línies), ha fet que molts amateurs hagin sortit escaldats de l'intent de llegir música.

Però la música no sempre s'ha llegit sobre un pentagrama, que és un invent que, tot i originar-se al segle XIII, no s'imposà fins al segle XVI. De fet, la música que escoltarem avui, no fou escrita sobre pentagrama, sinó sobre xifra. Una xifra que reproduïx gràficament els trasts i les cordes de la guitarra, de la viola de mà o del llaüt. És així com els instrumentistes de corda polsada que van viure a l'Europa dels segles XVII i XVIII van escriure la majoria de la seva música. Una música que sovint era improvisada a partir de patrons clarament identificables, en allò que actualment es coneix com l'art de la variació, però que els coetanis de Cervantes i de Góngora anomenaven ‘diferencias’. I és que, a partir d'un tema que el públic coneixia d'antuvi, el músic improvisava diverses glosses, mostrant no sols la seva habilitat tècnica i motriu, sinó també la seva inventiva per embellir (com en els daurats dels retaules barrocs) l'estructura o el motiu bàsic de la peça. Canarios, paradetas, fandangos, pasacalles, redobles... eren algunes d'aquestes peces, generalment associades a danses.

El programa que avui ens presenta Edwin García beu de tota aquesta tradició. Però, en comptes de cenyir-se a allò que ens ha quedat escrit (anotat) de les diferències i variacions fetes per grans vihuelistas o guitarristes dels segles XVII i XVIII com Gaspar Sanz, Santiago de Murcia, Luís de Milán o Carlo Calvi, Edwin García ens proposa les seves pròpies variacions sobre aquest corpus de música popular. D'aquí aquestes *Diferencias diferentes*, que el seu autor estrena en el marc d'Espurnes Barroques, amb la voluntat de “reconstruir l'experiència d'un guitarrista de l'època, improvisant i creant les meves pròpies glosses o diferències, i també construint noves peces basades en els elements propis del llenguatge de la guitarra barroca i del meu imaginari musical d'aquest període.” Però no tot serà barroc. I és que, en l'art d'improvisar, hi caben moltes picades d'ullet. Qui sap si, enmig d'una glossa d'una dansa del segle XVII, ens hi apareix un fragment musical més o menys *pop* d'algun artista d'actualitat...

Josep Barcons Palau